

СОЛта на живота

Копнеех.

Жаднеех.

Устните ми горяха.

За твоите устни надежда таяха.

Спомените ми имаха дъх на море.

На настоящето – липсваха те!...

Лятото...

Цвета на морето отразяваше се в небето.

Синьото на небето, потъмняваше в дълбините на морето.

Сутрин посрещяхме изгрева заедно на брега.

Вечер, изпращахме Слънцето, прегърнати в лунна полутъмнина.

Заедно мечтаехме.

С вятъра на гоненица – играехме....

Нощем, песчинките губеха своята дневна топлина.

Водата – тъмнееше в нарастващата нощна несветлина.

Устните ми утоляваха жажда, пиейки от твоята уста,

търсейки на живота солта!....

Изостряха се копнежите на плътта –

жива, пулсираща бе тя...

Носеше знака на любовта,

подхранвана от морето бе страстта!

.....Отмина лятото.

Остана само спомен то.

Горещината на лятото, отстъпи място на студа.

Промени се действителността.

Нямаше я - на морето – солта. Залипва тя и в реалността!

Тялото си спомняше това, което през него течеше...

Шумът на вълните все още в ушите бучеше...
и сърцето ми знаеше, че всичко прекрасно беше!

Умът - добро и зло мереше,
„защо отмина“ - въпросително зовеше,
„Беше, но вече не е!“ – себе си упрекуваше...
и на превратностите в живота се дивеше....

.....Размечтах се отново -
да бъде пак – сладко, познато и същевременно ново,
<да виждам нещата и сега в розово>,
да не ми изглежда всичко...скучно и бозово...

Доближих до морето,
за теб и мен припомняше ми то!
„Грабни с шепи вода от морето,
позволи на солта да се разтвори в ума и сърцето...
За да жаднее - нека посолено е то!
За да копнее – нека бие <от> и <за> добро!
Измии с водата в шепите си, всяко по теб полепнало <зло>...
Ще бъде отново,...онова, което е било“ –
нашепваше ми нежно то.

Доверих се на морето,
то, стопли ми сърцето!
Погледнах в небето...
беше светло и то!

Усмихнах се. Почувствах отново
пораждащото се - едновременно познато и ново.

Искам те. Чакам те... Да солим заедно храната на живота.
Да създаваме наша си, обща топлина.
Да не се притесняваме от своята голота...

Да не бъдем един за друг двама, обричащи се на Голгота!

Настани се в душата ми доброта...

Усетих широта....

Изчезна усещането за сирота!

Гребнах с шепи повечко от морската вода,
отмих усещането за вина и други неща от рода...

чух отново звуците на природата,
от реалността изчезна несгодата!

Обгърнах с поглед морската синева,
изгоних от сърцето си тъгата и гнева,
оставих съдбата безролева
и направих крачка към промяна – вече, волева.

С дъха и шума на морето,
скрити дълбоко в сърцето,
погледнах с надежда и в небето...

казах „Благодаря, моля те, прости и позволи..“... и ето,
ти звънна, гласът ти заромоли -“къде си, мила, чакам те до морето?!“.

Кремена Дачова/ литературен псевдоним – Ормай

Възраст – 52 г.

гр. Русе

E-mail omajmeny@gmail.com

Телефон за връзка 0898406505

